

ΦΩΝΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομος ό χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι’ Αθηναις.

“Ετος χίλια δεκαόσα κι’ έννενηντα... τί καλά!
περισσέματα και πλούτη μάς έπληραν τά μεγαλά.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
κι’ όταν έχω έξυπνάδα — κι’ όποτε μου κατεβαίνει.
Συνοδηγός θά δέχομαι, — γιατί λεπτά δέν έχωμα,
και ‘στών’ Αθηνών τήν πόλιν — και εις τήν άλλοδαπήν,
και εις τήν ‘Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι’ έντροπήν.

Συνοδηγή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,
για τά έννα όμοια μέρη — δεκαπέντε και ‘σπό χέρι.
Κι’ ένα φύλλο άν καρτης — ένγενε συνοδηγητής,
κι’ όποιος τόν παρά δέν δίδαι — θά τόν φάη μαυρο φειδί.
Γράμματα και συνοδημοί — άν’ εύθείας προς έμέ.
Γιά τή σόφα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου κι’ εικοστή,
μπαλωματήδων φέστα ζακουστή.

Πούντος δέκα και τραόσα
κι’ ή φατρία γαυριόσα.

Διαδήλωσις μεγάλη, πού μάς ‘πηρε τό κεφάλι.

Γιατί με σύνερα καπνού οι ουρανοι θολώνου;
Γιατί τά τόσα βογγητά, τά τόσα νταβατούρια;
μήνα βουδάκια σφάζονται, μήνα θερμά μαλλώνου;
μήνα Βεράτζα ‘πηρε οι Βούλγαροι καινούρια;

Μηδέ βουδάκια σφάζονται, μηδέ θερμά μαλλώνου,
μηδέ Βεράτζα ‘πηρε οι Βούλγαροι καινούρια,
μόνον εκείνοι που μάθαν καπούτσι να μπαλώνου
γυρίζου άν’ τó Κορωπί με ζήτω και σαντούρια.

Χίλιοι τούς πάνε άν’ ήμπερος και δηό χιλιάδες ‘πίσω,
έλλοι μινότε τραγουδοῦν κι’ έλλοι βαστοῦν τó ίσο,
χαροκρατεί κατόπι των κι’ ή ένδοξος ‘Ελλάδα,
κι’ ό μέγας Τσελεπίτσερης, πεινών φουσταναλάς,
σηκόνει παληγοπάπουσο μ’ ένα μακρό καλάμι
κι’ ένθουσιάζ’ ή μυρωδιά τόν ένα κι’ άλλον βλάμη.

‘Ακολουθεί από κοντά κι’ ό Φασουλής ή λέρα
και τούτος παληγοπάπουσο σηκόνει για παντιέρα,
έλλά κι’ ό φίλος Περικλής μετά χαράς μεγάλης
βαστάει παληγοπάπουσα καρπόσα υπό μάλης,

φωνάζου δέ κι’ οι δηό μαζί: «Παπούτσι να μπαλώσωμε,
να έλθωμε ‘στά πράγματα και τραχανά ν’ άπλώσωμε.»

Ζήτω τó παληγοπάπουσο, τρωνάζου παραφόρος,
γεμά σου, με μπύρε, τσαμπουνά κι’ ό φουστανελοφόρος,
και φθάνου ‘στού Καλλιφρονά, που κάθεται ‘στού Γέροντα,
να ‘πουν έκαι για τά καλά τού ‘Εθνους τά συμφέροντα,
και πέφτου τόσα μάσκουλα, με πέφτει κι’ ένα σημάρο,
και να! ό Νέστωρ Μπαμπαλής μ’ ένα μακρό ταμπάρο.

Μ. — Για τούτεν τόν άθωνα σας σας έπαινω, παιδιά μου,
κι’ έγώ καθός τόν Βασιλιά σας έχω ‘στήν καρδιά μου.
‘Ελάτε να σας εύχηθώ και να σας εύλογήσω,
θα μείνη άληγομόνητος τών καπούτσιών ή φέστα,
έλλά φοδομαι, βρε παιδιά, να μην κρυολογήσω,
κι’ ες ‘βγή ό Νικολάκης μου να σας εϊπή τά ρέστα.

(Εισέρχεται σιγά σιγά ό Νέστωρ Μπαμπαλής
κι’ έξέρχεται αυτοσυιγμει ό νέος Νικολής).

Ν. — ‘Οποιον πένθος, ‘Αχαιο, και τι άχρηματία!...
έντεθεν μόν οι Βούλγαροι και ή άπλωματία.

έκπτεθον ὁ Πρωθυπουργός κί ἡ κόπρος τοῦ Ἀδελφίου
καὶ τὸ Ἀνακτοβούλιον Ἐσπεράου τοῦ Ἀγίου,
ὁ δὲ λαὸς θλιγγιζέ, μουγκρίζει καὶ στενάζει...

(Ἀκούσατε, ἀκούσατε, ὁ Φασουλῆς φωνάζει.)

Ν.—Ἰδέτε τί τεκταίνεται ὁ κύριος Καλόνου,
καὶ ὁ Καπρίβη ἀληθῶς δὲν εἶναι ἴστα καλά του,
ἔφετος δὲν θὰ πάγωμεν καθέλου καλαμπόκι
καὶ οὐτε ἀραπόσταρα θὰ ἴδουμι τοῦ γαλάτου.

(Ἀκούει τὰραπόσταρα κυρία φουσκωμένη
κί ἄμείως μὲ τὸ ἀκουσμα λιοθυμιζέ καὶ μένει.)

Ν.—Τὰς συναντεύσεις βλέπετε κλεινῶν Ἀυτοκρατόρων,
γνωρίζετε τὸ φάρμακα τῶν δυσαστάκτων φάρων,
γνωρίζετε πὼς ὁ λιμὸς δὲν ἔχει πλέον ὄριον,
πὼς φθίνει καὶ ἀσφυκτιζέ τὸ ἔθνικον ἔμπόριον,
πὼς τῆς Ἑλλάδος ὁ στρατός θεινῶς κερηδαρεῖ...

Φωνή. Γιατί, βρέ Νικολάκη μου, μὰς κάνεις τὸν βαρὸ ;

Ν.—Πὼς ὁ φρικτὸς Πρωθυπουργός τὰ εὐρὸ τοῦ χέρια τριβε...

Φωνή. Ζήτ' ὁ Βισμάρκ, ὁ Βάλδερσο, ὁ Μόλτικ κί ὁ Καπρίβη.

Ν.—Πὼς ἐκ τῆς πείνας τῆς πολλῆς σὰς ἐρχεται ναυτία...

Φωνή. Ζήτ' ὁ Φερὸ καὶ ὁ Καρνὸ καὶ ἡ Δημοκρατία.

Ν.—Πὼς πρέπει νὰ ψηφίσατε πιστεῖς ὑποψηφίους,
διὸς ἔχουμεν ἔθροδος ἀπόνδους καὶ κρυφίους,
καὶ νῦν τὸν λόγον, κύριοι, θὰ λάβῃ ὁ Πετούσης...

Πετ. Ὅποσον ἔχων εὖνοια, λαὸ τῆς πρωτεύουσῆς,
διατελῶ πρὸς ἀπαντας ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ,
τοσαύτην ἴσρα εὐχομαι ὑπάρασι παρ' ἑμοὶ
εἰς τούταν τὸν μονοῦ δυσφάρητον ἀγῶνα...
μαθρὸ τοῦ Ράλλη, βρέ παιδιὰ, ὅπου νὰ πάγῃ γόνα,
καὶ ζήτω τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ ἀληθῶς μεγάλου...
ἂν δὲ ἴστον ἔθρομον εὐρετε τὴν πέτραν τοῦ σκαυθάλου...

(Ἀκούεται βραχνή φωνή «καὶ τοῦ Πετράκη ζήτω!»)

Πετ. Κλωστήσος ἐτῆν, βρέ παιδιὰ, κί ἡ γῆ κυρὶ μιχθῆτω.
Πολλὰ οἱ προλαλήσαντες περὶ πολλῶν σὰς εἶπον,
ἂν δὲ παρακρεπόμενον κωτάζετε τὸν ἴππον,
φωτιζέ εἰς τὴν Ἀρσόποιν καὶ τὴν Ἐρμηρίδα,
νὰ σώσατε μ' αὐτὸ τὸ πῦρ τὴν δυστυχῆ πατριδα.

(Τὰ δύο φύλλα καίονται μετὰ βοῆς καὶ θρήνου,
μὰ καίει καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λοιδίνου
καὶ ἄλλα φύλλα πάμπολλα κί ἄλλοπαρὰ καὶ ντόπια.)

Πετ. Κάττε, παιδιὰ, τὰ Γιάννινα, βάλτε φωτιζέ ἴστα τόπια.

Φωνή. Ζήτ' ὁ Πετούσης ὁ Ἄλῆς, τῆς Θήβας κουδαρνατῆς.

(Εἰς τὸ μπαλκόνι ὁ ξανθὸς προβάλλει Γεωργιαντῆς.)

Γ.—Ἐγὼ, πολίται προσφίλεις, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο,
μονάχα τὸν Πρωθυπουργὸν εἰς τὸ σκαμνὶ νὰ βάλω.
Φωνή. Μωρὸ ἀπὸν γιὰ τὸ Θεὸ, μὴν κάνης σάν τὸν μπόγια.
Γ.—Ἐισαγγελεύς του θὰ γενῶ κί αὐτὰ δὲν εἶναι λόγια...
θὰ τὸν καθύσω ἴστο σκαμνὶ καὶ θὰ τοῦ πῶ τὸ αἶμα...
Φωνή. Σάν τῆς Πενιέλης τὸ νερὸ ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα.
Γ.—Κατάντησε ἀχώνευτος, μὰς ἔρεψε ὁ σκύλος.
Φωνή. Ἄν ἤθελα ἴστον κόρφο του νὰ εἶμαι οὐτε φύλλος.
Γ.—Κί αὐτὸν ποῦ ἔγῃκε ἀρχηγός εἰς τοῦ Ψυρρῆ τῆ βρῖσι
πρέπει καθύνας ἀπὸ μὰς πατόκορφα νὰ βρῖση,
γιατί καὶ τοῦτος ἔγινε ἴση ῥόχη μὰς τοιμπούρι...
Φωνή. Τρία πουλάκια κάθονται ἴστον Διάκου τὸ ταμπούρι.
Γ.—Κί αὐτὸς ὁ Βουλγαροφίλος, θολίως μὰς προδίδει.
Φωνή. Ἐδῶ ἀρηθνάκι, λάλησες, Χρυσόστομο Λεβίδη.

(Τὸ ἀηδονάκι τὸ γνωστὸ καμαρατὸ προβάλλει
κί ὁ Φασουλῆς κί ὁ Περικλῆς γινὰ γινὰ τὸ ψάλλει

«Ἀηδονία καὶ παγόνια καὶ Λεβιδάκια μου,
μὴ μοῦ τὸν ἐξυπνῶτε τὸν Σουμαδάκια μου...

Ὅλα τὰ πουλάκια ζυγὰ ζυγὰ,
ὁ Σαῖν-Ζούσι, τὰθῶνι τὸ μοναχό,
περπατεὶ καὶ κλαίει σιγὰ σιγὰ,
καὶ γελᾷ ὁ κόσμος γιὰ τὸ φτωχό.»)

Λ.—Κουράστηκα, μωρὸ παιδιὰ, τὰ μάτια νὰ γουρλώσω,
νὰ ρηγορέσω ἴση Βουλῆ καὶ μ' ἔλους νὰ μαλλῶνω,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ τοῦ Ἐθνους τὸν προδότην,
τοῦτέστι τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν καὶ Ἰσκαριώτην,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ τὸν καὶ ἔλους σὰς καὶ χῶρμα,
κουράστημα ἔδῃ κί ἔκει νὰ δίνω ἀποφῶρμα,
καὶ ἱδικά μου ἴσῶρα καὶ τοῦ Ἐστῆρικου τρόπια,
ζεσὸ φαγι δὲν ἔραγα, σταλαὶ νερὸ δὲν ἔπια.
Θέλω, παιδιὰ, νὰ κοιμηθῶ... στρωθετε κλαρὶ ἢ ἀπλώσω...
ἄλλομονο!... δὲν θὰ ἴμπορὸ παπούτσι νὰ μπαλώσω.

Φωνή. Νὰ σὲ χαρῶ, Λεβίδη μου, κίτρινογουστερίτσα.
Λ.—Φίρτε, παιδιὰ, γιὰ ν' ἀκουμπῶ Δεσπότην πατερίτσα
καὶ μοιρολόγια ψάλλετε σ' ἡμῆ τὸν κουρασμένο...
κί ἂν ἐξυπνήσῃ δίπλα μου παπούτσι τρυπημένο,
ἴστον Διληγγιάνηθ ὅσως το κί ἔκνετος τὸ μπαλόνι.
ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ ράβει καὶ ξιδώνει.
Κί ἂν γουστερίτσα κίτρινη τριγύρω σὰς πετάξῃ,
κάνενας σὰς μὴ φοβῆθῃ, κανεὶς σὰς μὴν τρομάξῃ.
Θὰ εἶμ' ἐγὼ τὸ ἔρπετόν, γενναίως πατριώτη,
καὶ πάρετε τὴν ἴστα χιρὰ σὰς κί αὐτὰ εἰπτετε τότε :
«Ὁ φουκαρὰς ὁ Νικολῆς κακῆν κακῶς ἐγῶθη...
ἔκνετα τὰ κουνήματα, οἱ κόποι καὶ τὰ πάθη,

κι' ή πεινω του του θέριζε την νησιτικην γαστέρα
από Σαιν-Ζουάτ κι' από Μαρά τον έκαμαν γουστέρα. »
Φωνή. Ζήτω του Ράλλη, Νικολά...

Α.— Είς έννομία του φρίττω...
κι' εκείνος που έγκάρισε ύπερ του Ράλλη ζήτω
θα έπληρώθη και αυτός άπ' τον Βουλγαριαν
για του Σαρόγλου την γνωστήν εις έλους Ιστοριαν.
Φωνή. Ζήτω του Δημητράκη μας...

Α.— Και σύ τ' έβα φάλλεις;
και σένα θα σ' έπλήρωσε ο Σταμπουλόφ ο Ράλλης.
Φωνή. Μά δεν μάς λές τί γίνεται και του σηητιού ο λώτος;
Α.— Οι Βούλγαροι σ'αε 'πλήρωσαν κι' ο Ράλλης πρώτος
Φωνή. Τουλάχιστον να έβανε και σένα τ'α μισά; [πρώτος.
Α.— "Ο δ' έραγούμης τ'άψησε με τον Σακήρ Πασσά
και ο Βουλπιώτης μελετά εις πρώτην εκκαίριαν
μετά του Τάκη ληστρικην να κάμη συμμοριαν,
και αν έσαι δεν ρίψετε την ψηφόν σας εις τ'αχι
έτσι θα γίνουμ 'γρήγορα κρυτοί λησταποδόχοι.
Φωνή. Ζήτω ή Κρήτη... μπράβο σου... κάτ' ο Δραγούμης...
[γιούχα.

"Αλλη.— Δός του άκέρη κάμποσα του άδελφου σου ρουχα.

(Ταύτα ειπούσης της τραλλιής κηρυγοουστεριότας
άρχίζει την ηητορικην ο Σίμος Ζαχαρίστας,
άλλά τή χάνει έξαφνα και σάν τον χάχα μένει,
και ο Πετρήςκος έξαλλος εις τό μπαλκόνι βγαίνει).

Πετ. Κι' ο Ράλλης είναι άνθρωπος της πλάνης και του δόλου,
τό πρόσοντόν του καθαρόν δεν φαίνεται καθόλου,
έμφ' άγρόν και άσπιλον τό ίδιόν μου είναι
και πάντοτε μ' έγνωρίσαν τοιοιτόν αι "Αθηναί;
άν δε με χρώμα παρβαλόν προβάλλω πότε πότε,
μην 'πήτε ότι βάφομαι, καλοί μου πατριώται.
Πολλοί.— Τό ξέρομε, τό ξέρομε...

Φωνή. "Α! μα! έσύ βαρμμένος;

Π.— Η μουσαρά Κυβέρηνης κατότρηψε τό γένος,
και σεις ως Έλληνες σ'οιστοί έφείλετε ν' ανάψετε
και έλους της Τρικουπικούς και Ράλληδες να βράψετε
μ' εκείνη την καραμπογιά που θα σας 'πώ έγώ...

("Ορμά σ'την διαδήλωσιν κι' ή Τρελλο-Μαριώ,
όπουσαν και ο Πάγκολος άρχίζει η 'μιλή,
άλλά μπαρδύεται κι' αυτός άπ' έλους ηγίο πολύ,
και ο Καταίνας των Θηβών έξέρχεται 'στο φώς).

Κ.— Και ο μεγάλος Ναστραδέβιν, ο Χόντζας ο σοφός,
όπου παντού φημίζεται ή γ'νώσις κι' ή σπουδή του,
έντρέπετο 'στούς φίλους του να δείξη του το παιδί του,
γιατί του εβρισκε μικρό κι' άνήλικο μουρέλι...
έτσι κι' έγώ έντρέπομαι με τ'α μεγάλα μέλη
ένώπιόν σας να φανθ, άν και μικρός δεν είμαι,
καθώς φωνάζουν φλόδαροι των έναντιών φημαι,
κι' άδικως έγιναν για 'μ' σκολοκαυγδες τόσσοι...
Φωνή. Νά έβγη κι' ο Κουκούλεζας να μάς τό βεβαιώση.

(Προκύπτει κι' ο Κουκούλεζας, τό πλήθος θεωρεί,
κι' ένόρκως τό ένήλικον τό επιμαρτυρεί).

Φωνή. Ζήτω και ο Κουκούλεζας κι' ή Θήβα, βρέ παιδιά.
"Αλλη. Νά 'βγη κι' ο Λάππας 'γρήγορα...
"Αλλη. Ζήτω κι' ή Λειαδιά.
"Αλλη. Είναι κοντός και 'ντρέπεται...
"Αλλη. 'Ας είναι... μάς άρέσει...
"Αλλη. Φωνάξτε 'ψηλότερα τακούνια να φορέση.

(Βγαίνει κι' ο Λάππας 'ντροπαλός και όμιλει 'στο πλήθος).

Φωνή. Σήνω 'στης φτέρνας σου 'ψηλά και πρότεινε τό στήθος.
Α.— Μικρός τό θέμα φαίνομαι, άλλ' είμαι μαχητής,
και θα γανθ 'ψηλότερος άν έβω βουλεύτης.
Φωνή. Ζήτω του Λάππα, βρέ παιδιά, και έλοι μονοουκκι.
Α.— 'Στην πίστι σας, δέν φαίνομαι 'ψηλότερος του Ρούκη;
Φωνή. Καλή τί λόγος!... βέβαια... δέν σ' έχομε για νάνο...
"Αλλη. 'Εσ' είσαι Γίγας, Γολιάθ, και κάπι παραπάνω.
"Αλλη. Πάλι γραβάτα κάτασπηρ έφόρεσες σάν χιόν.
Α.— Τήν πηρ' από τό μαγαζι' εκείνο του Κασόνη,
και εις αυτό καθένας σας γραβάτας πρώτης θαδρη...
Φωνή. Γρανάκη, πρόσεφε καλά να μη φορέσης μαύρη.
"Αλλη. Νά βγη και ο Μητσόπουλος...
"Αλλη. Δέν ήρθε ο καυρμένος...
έκείσος 'στον Πειραιά γιατ' είναι κουρασμένος.
"Αλλη. Κρίμα που δέν θ' άκούσαμε και τον στωμόλον Τρό-
[φωνα.

"Αλλη. Νά 'δομε τον Ζυγομαλά, τον στρόβιλον, τον αίφωνα.
"Αλλη. Δέν είν' έβω και άδικα τ'α χέρια σας κτυπάτε,
κι' άν τον 'Ανωόνη θέλετε 'στο σπήτι του να πάτε.
"Αλλη. 'Στό 'Ανωάκη 'γρήγορα...
"Αλλη. Χωρο, Χριστέ, κι' άς φέξη!
"Αλλη. Τό λιγερόν και κοπετρόν ή μουσική άς παίξη.

('Ακούεται του λιγερού και κοπετρού ο τόνος
και τραγουδεί ο Φασουλής κι' ο Περικλής συγχρόνως.)

« Ω σύ, παληό παποθτι μπαλωμένο,
και σύ, φτωχό στομάχι πειναρωμένο,
για σας τ'α δύο πολεμά
και βγάω σέβρο και λαϊμό,
κι' άν μεϊνο πάλι έβω
βεβαίως δέν θ' άνθέσω.

» Παποθτι μου, σάν είσαι τρυπημένο,
στομάχι μου, σάν είσαι πεινασμένο,
αδθός ή βίβα μου γυρνά
και πέρνω σβάρνα τ'α βουνά,
και για να ξεθυμάνω
τόν Ροβεσπιέρο κάνω.»

(Τό πλήθος 'στού Ζυγομαλά μετά βοής πλανώνει
κι' ο 'Ανωάκης άγριος όρμά εις τό μπαλκόνι.)

Ζ.—Ψηλά τὸ παλαιοπάπουσα κρεμάστε γιὰ πῆκα...
φωνὴ μὲ λέγει μυστικῆ ἐν τούτῳ μόνον νῆκα...
Τὸ σύμβολόν μας ἄς γελᾷ κάθε σαχλὸ καθόν...
τὴ θὰ εἶπῃ μπαλωματῆς... αὐτὸς ποὺ διορθώνει.
Λοιπὸν κι' ἔμετς σκοπεύομεν, ἂν ἔλθωμεν 'στὰ πράγματα,
νὰ βάλωμεν μπαλωμάτα εἰς τὴν γυμνὴν πατρίδα,
κι' ἂν μὰς περάξουν οἱ ἔγχροιοι μὲ ἄνοστα περάγματα,
ὁ τίτλος τοῦ μπαλωματῆ δοξάζει τὴν μερίδα.
Φωνή. Πῆς τα λοιπὸν νὰ βουβαθῇ τὸ κάθε κουραϊδόν.
"Ἄλλῃ, 'Εσ' εἶσαι τὸ κανάρι μας κι' ὁ Νικόληος τᾶτῆδόν.
Ζ.—Ναί, ἄς λουφάξουν τύραννοι καὶ ἀργυγοὶ ντατῆδες,
σῆκω τὴ παλαιοπάπουσα ἐσὺ ποὺ τὸ κρατεῖς,
ζῆτω κι' ἐγὼ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ οἱ μπαλωματῆδες,
ζῆτω καὶ ὁ μεγάλος μας ἀρχιμπαλωματῆς.

(*Ὁ Τσελεπίτσας ἠψηλά τὸ λάβαρον σηκώνει.
καὶ φέρνει τὸ παπούτσι τοῦ 'οῦ μῆτι τοῦ Ἀντώνη,
κι' ὁ Ἀντωνάκης τὸ φιλεῖ κι' ἀπλήστος τὸ μυρίζει
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα πᾶς ἐκλογεὺς ἀφρίζει,
κι' ὀμνῶται καὶ δοξάζεται ἡ ἐθνικὴ παντιέρα
καὶ τρῶντα καραμάντουκα πετοῦνε 'σὺν ἄερα,
ἀλλ' ὅμως ταύρου μηχανθμόν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ἀνεβαίνει πηδηκτὸς ἀπάνω σὲ κοφρῖνι.)*

Φασ.—Κοντὰ μου τώρα ἔλθετε γεναῖοι καὶ θρασεῖς,
κι' ἐγὼ ὕψω τὸ σύμβολον τὸ ἀληθῶς ὄρατον,
καθὼς τὸν ὄφιν ὄψωσε τὸ πλάσι Μωῦσης
καὶ χάσκοντες τὸν ἔβλεπαν οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων.
"Ἄς γίνῃ τὸ Σατζᾶν-Σεριφ καὶ ἱερὰ σημαία,
κι' ἄς ἔλθῃ πᾶσα ἡ μερὶς σφραγῶσα καὶ ἀκμαία,
κι' ἄς πέφτουν λόγοι σὰν βροχῆ, παπούτσι σὰν χαλάκι,
καὶ πᾶς πεινῶν Ἡμέτερος κι' ἐμεὶ ἀεὶ ἀλαλάζῃ.

Τάκουσατε τᾶτῆδόν σας καὶ τὸ χρυσὸ κανάρι,
ἀκούσατε, παρακαλῶ, κι' ἔμένα τὴν γαλιάνδρα...
ἔνα παπούτσι ἄς στηθῇ σὲ κάθε ἀγωνιάρη
νὰ ἐνθυμῆζῃ τὸν κλεινὸν τῆς Ἀρκαδίας ἄνδρα.
Μὲ τοῦτο θὰ παχύνετε, θὰ γίνετε μανάρια,
μὲ τοῦτο μόνον ἔμπροστὰ θὰ πάτε σὰν καθοῦροι,
καὶ τότε πᾶ ἡ ἀρδονία σας μαζὶ μὲ τὰ κανάρια
μῆσα σ' ὀλόχρυσο κλουβὶ θὰ τρῶνε καναβοῦρι.

Περὶ αὐτὸ ἄς μαζεθοῦν κρατούντες τᾶντερά των
τυραννοκτόνοι ἀφοδοὶ μὲ ξίφη καὶ μὲ θόρακας,
περὶ αὐτὸ ἄς κελαιοῦν κροτόντα τὰ πτερά των
τὰ Παραδείσια πτηνὰ μὲ μαύρους νυκτοκόρακας.
Πᾶσης φωνῆς περὶ αὐτὸ ἄς ἀκουσθῇ ὁ τόπος,
ἄς ἀγκανίσῃ εὐκλειαν κι' ἡ παραλιὴ μου ὄνος,

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆθί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεσπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοραῖνι
μὲ Ξενοδοχείον Ἐσθῆ, — θὰδ' 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξῶδι,

περὶ αὐτὸ ἄς ἔρχεται πᾶς μέγας καὶ μικρὸς
κι' ἄς σαλινοῦν τὸ κήρυγμα τῶν νέων προγραμματίων,
περὶ αὐτὸ κληθῆναι ἄς κλαῖσωμεν πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν ἐμβαλωμάτων.

Περὶ αὐτὸ οἱ ρήτορες κι' οἱ τόσοι κολιέδουλοι,
Τζουζιέδες, Καραγιζιέδες, τοῦ κόσμου οἱ Μπερτοδουλοι,
οἱ ἀγαθὰ προλέγοντες 'στὸ ἔθνος μυρσίκαλα,
οἱ τρώγοντες τὰ λῆχανα καὶ γλείφοντες τὰ κόκκαλα.
Περὶ αὐτὸ ἄς παίζωμεν συγνὰ τὸ κλωστοσοῦφι,
περὶ αὐτὸ οἱ κόκκινιοι τῶν Ροβεσπζιέρων σκοῦφοι,
περὶ αὐτὸ ἄς σχίσωμεν τοῦ θρόνου τὴν πορφύραν,
περὶ αὐτὸ ἄς βράμωμεν μὲ ταμπούρα σπασιμένον,
περὶ αὐτὸ ἄς ἐξυμνοῦν τὴν εὐτυχῆ των μοῖραν
οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι προγόνων σεσωσμένων.

Ἐμπρός!... ἄς ἐντυφῶσωμεν εἰς τὸ γλυκὺ τοῦ ἀρώμα
καὶ ἄς τὸ περιφέρωμεν 'στὴν κλασικὴν Παλλάδα,
ἄς πῶσῃ δὲ ἐγγύρησα τὸ πικρὸ γερὸ μπαγλάρωμα
εἰς δούσις ἐπαγγέλλονται νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.
Τοῦς ἦκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μοναχὸς μου εἶπα
πῶς οἶοι των ἐθέψουν ἀπὸ τῶν νέων μωστῶν,
κι' ἐπούσκωνε τὸ στηθὸς μου κι' ἐπλάτανε κι' ἐκτύπη
'στὰ γλυκοκαλαδήματα καὶ τοὺς λαρυγγισμοὺς των.
Ἐδάγκασα τὰ χεῖλιά μου κι' ἐδόμῃσθα ὡς μέλισσα
ὄπισταν εἶδα Γίγαντας καὶ νένους χαμηλοῦς,
τοὺς ἦκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μόνος μου ἐφέλλισα
πῶς οἶοι ἄλγο ἢ πολὺ χρωστοῦν τῷ Μιχαλοῦς.
Τοὺς ἦκουσα τοὺς ρήτορας μὲ προσοχὴν μεγάλην
καὶ εἶδα πῶς μὰς ἐθῶσαν ἀστροπροσώπους πάλιν,
μὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ὁ Φασουλῆς δὲν κρύβει
κι' ἴδου τὴν ρητορείαν των κι' αὐτὸς πῶς ἀνταμείβει.

(*Ἐπλεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἀπὸ τὴν τόση βγάινε
ἔνα κλωστήρι μακροῦλό γεμάτο μὲ μέλιτι,
καὶ ἀμουντζούρωτον ἐνὸς τὸ πρόσωπον δὲν μένει
καὶ φεθῶν μὲ τὰ τίσερα καταμουντζουρωμένι.)*

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Ὁ Μιχαὴλ Κατοῦμπαλης ἐλθὼν ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλιοτάτας καὶ λαμπρὰ εἰς εἶδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴ περιμένετε, μὰ τρέφετε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δηλαδὴ καὶ οἱ στραβοὶ 'στὸν Ἄδην.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μιὰ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτὸς πολὺς.